

Mōna blezdingēlė

Siedo ont kiedālės vēins ė nusimėnės.
Veiz ė mōna longa pėlnėjuos švėisėlė.
Lend ė krāmė mintīs – niūrės ė ledėnės...
So kou daba mėigti mōna blezdingėlė?

Kažkas šnėbžd ė ausi: parptiuo šalėp tavės
Pėlks ė baisė bokštos žēmės vabalielis.
Vakarās parėjės, batus nusiāvės,
Daile pakštelie ė dešėni žondieli.

Vo galbūt pri tāvės – kėrmėnīna blākė
Gėrts ė smėrdous tākša – nekrot, nerokoujės?
Išein rīta mėta, žuodė nepasākės,
Po šiukšlīna knėsas, žiuovau ė roužoujės...

Gal puonālis kuoks pri šuona knārķ ė pirstiuo,
Po dėinuos nuvārgės ė līg somėnkiejės?
Vo vedom abodom mūsa žvaigždie mirktiuo:
Žaimuotėis so meilė jodom nereikiejė...

Ar aš kalts, ka tuokart, švėnta Juona nākti,
Tau sosieda žėrniūs kažkas nepatėka?
Ka bovau užmėgės, somanė prašāptė:
Moni palėkā tən – nelaiminga, plėka!

Atskėrā abōdo veizau ė žvaigždelė,
Katra bōva mūsa, mūsa bus po mūsa.
Ana švėis kāp šveitė, mōna blezdingėlė,
Nuors sosieda žėrniūs jau ne vėdo būsiav...